

Schovelin: Jeg vil gerne sige til den højtærede Finansminister, at det har glædet mig i høj Grad, at mine Udtalelser ved Finanslovbehandlingen i Fjor har gjort et saa dybt Indtryk paa ham, at han anbefalede Tinget dem til særlig Indenadslæsning og derigennem Udenadslæren. Men det er jo kedeligt, at den højtærede Minister ikke selv har forstaaet dem, og det gør mig lidt ondt, for saa er der ikke nogen rigtig Værdi i hans Ros, naar han anbefalede Tingets ærede Medlemmer at studere disse Spalter. Naar den højtærede Minister nemlig fremstillede det saadan, at naar jeg forsvarede Sukkerbevillingen, havde jeg derigennem forsvaret at lovgive paa Finansloven, maa jeg sige, at hele min Udvikling netop var et Forsvar for at vedtage Sukkerbevillingen, for derigennem skete der *ikke* nogen Lovgivning paa Finansloven. Altsaa, lige det stik modsatte. Jeg sagde udtrykkeligt — jeg gentog det den Gang —, at enhver Udgift, der er hjemlet ved Lov, skal staa paa Finansloven, og naar man ikke opfører den med sit fulde Beløb, men søger at sætte den ned, saaledes som det sker med Militærbevillingerne, er det Lovgivning paa Finansloven, saa søger man at forandre bestaaende Love ved Hjælp af Finansloven. Men en helt anden Side af Sagen er den, at en hvilken som helst Udgift, der findes paa Finansloven, selvfølgelig ikke behøver at være hjemlet ved særlig Lov. Det gælder jo alle Nybevillinger; dèr er det, om jeg saa maa sige, et Hensigtsmæssigheds-spørgsmaal — jeg brugte det Udtryk forrige Gang, jeg talte, og jeg tror ogsaa, det er det rette Udtryk. Efter Omstændighederne kan en Nybevilling godt være lovhjemlet ved selve Finansloven, fordi Finansloven, som det fremgik af de Linier, den højtærede Finansminister læste op, jo netop ogsaa er en Lov. Jeg ved ikke, om den højtærede Finansministers Gengivelse skyldes bristende Fætteevne. Hvis det er Forsøg paa at være Dialektiker, vil jeg meget fraraade ham at fortsætte disse Forsøg, thi derigennem vil han ikke kunne komme langt.

Jeg giver den højtærede Justitsminister fuldkommen Ret i, at fordi man er i Stand til at citere Vismænds Tale, behøver man ikke selv at være en Vismænd. Men jeg tillader mig i al Beskedenhed at tro, at dette at tilegne sig vise Mænds Meninger dog er en bedre Vej til Visdom end at forhærde sig i sine egne Meninger, for det kan aldrig gøre en Mand ringere at gøre Vismændenes Meninger til sine egne.

Naar den højtærede Justitsminister advarede det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) mod at tage mig som Raadgiver, vil jeg gerne dertil sige, at jeg har ingenlunde prætenderet at ville være Raadgiver for Venstre. Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) var inde paa noget lignende. Han brugte det Udtryk, at jeg havde *bebreydet* Venstre. Intet kunde ligge mig fjernere end at bebrejde Venstre, at det indlod sig i Lovgivning med den nuværende Regering. Det, der er sket, er blot dette, at Venstre i Øjeblikket staar som Zerlina: Jeg vil, nej, jeg vil ikke, og i et saadant Øjeblik har en overfor Venstre venlig stemt Mand — og jeg er en overfor Venstre i høj Grad venlig stemt Mand — Lov til i al Skikkelighed og Elskværdighed at sige: Vogt dig. Og her maa jeg maaske faa Lov til at bruge et Wanschersk Udtryk: Vogt dig for ham, for han er en ren Don Giovanni.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg skal ikke optage nogen lang Debat med det ærede 7de Medlem for 6te Kreds (Hauch) om, hvem der, hvad Forsvarssagen angaar, har den længste Vej at gaa. Jeg tror, det ærede Medlem maa være paa det rene med, at hvis han bliver siddende, hvor han sidder, bliver der ikke noget Møde mellem de to Parter. Men saa er der en tredie Part, der allerede har haft med denne Sag at gøre nogle Gange; det er Vælgerkorpset, og det ærede Medlem kan ikke være i Tvivl om, hvordan Bevægelsen dèr har været. Det bliver saa denne tredie Part, der kommer til at afgøre Spørgsmaalet.

Med Hensyn til Jord i offentligt Eje vil jeg gerne sige til det ærede Medlem, at jeg har lidt vanskeligt ved at forstaa, hvad det ærede Medlem har imod at bevilge Penge til Udstykning efter Loven af 4. Oktober 1919 om Jord i offentligt Eje, saaledes som man har gjort det før. Loven udløber i 1934, den har kun 15 Aars Gyldighed, saa vidt jeg erindrer, og der kan ikke ske saa forfærdelig meget fra nu af til 1934, selv om Venstre følger den Linie, det hidtil har fulgt. Det kan altsaa ikke være Grunden. Nej, Grunden er den, at det ærede Medlem ved at nægte denne Bevilling paa Finansloven vil lægge et Pres paa de Forhandlinger, der føres i et andet Udvalg. Hvor stort dette Pres er, skal jeg ikke kunne afgøre; jeg ved ikke, hvor meget Pres der skal til for at naa et Resultat. Det ærede Medlem sagde, at Regeringen og Regeringspartierne kender jo Betingelserne. Nej, saamænd om vi gør.